

Καλωσήρθατε στη χώρα της περιέργειας

πουρκοί pas?

η ομορφιά των αλγεβρικών συναρτήσεων αληθεύει αν μισοκλείσεις τα μάτια και αρχίσεις να κρατάς λογαριασμό επί τη βάση του ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟ ΣΟΥ ΔΕΣΠΟΤΑ.

ήδη ο λάμπνιτς, το έτος 1675, χρησιμοποίησε ολοκληρώματα προκειμένου να υπολογίσει το εμβαδόν της περιοχής που ορίζεται από μια

συνάρτηση $y = f(x)$.

επιπλέον ήταν φιλόλογος ο λάμπνιτς, ένας βαθιά απογοητευμένος φιλόλογος.

ήταν επίσης οικονομολόγος.

κι ήταν επίσης θεολόγος και νομικός, μηχανικός και βιβλιοθηκονόμος.

κι απ' ό,τι λένε ήταν φιλόσοφος και διπλωμάτης, μουσικολόγος και ειδικός σε ζητήματα δημοσιοοικονομικού χαρακτήρα, warum nicht?

μήπως ήταν και επιστήμονας της λογικής;

ΒΕΒΑΙΩΣ ήταν και επιστήμονας της λογικής·

αναπόφευκτα, ήταν και φυσικός, αφού η Φύση κι η Λογική ήταν εκείνα τα χρόνια από κοινού θεμελιωμένες σε μια απειλή της οποίας ο εγγενής προσανατολισμός συμφωνούσε με την κατεύθυνση της αλυσίδας των σημαινόντων.

τέλος ήταν ο λάμπνιτς (why not?) ιστορικός και ηθοποιός· υπήρξε ο πρώτος ηθοποιός που χρησιμοποίησε ολοκληρώματα προκειμένου να υπολογίσει το εμβαδόν της περιοχής που ορίζεται από οιαδήποτε συνάρτηση $y = f(x)$ καθόλου δύσκολο γι' αυτόν και ασφαλώς διόλου περίεργο για μας οι α—

κραίες καταστάσεις απαιτούν ακραία μέτρα.

αγνοούσε πολλά βεβαίως ο λάμπνιτς, λχ ότι η λύσσα δεν προσβάλλει τους σκίουρους κι ότι ωραίος σημαίνει, στα ελληνικά, «αυτός που είναι στην ώρα του».

οι δικές του οι ώρες τον θεωρούσαν καταδότη· ενοχή και αθωότητα μοιράζονταν

την ενοχή

στα δύο κι η ευρυμάθεια συμμετείχε για λόγους αβροφροσύνης.

εντούτοις, και εξαιτίας της, αναδυόταν κάτι βίαιο· η κορύφωση των εντάσεων υπονόμει το καθήκον υπακοής στα στερεότυπα και η ύβρις δεν είχε πάντοτε νέμεση· άλλοτε είχε, άλλοτε όχι.

pourquoi pas?

για τον λάμπνιτς όλα έμοιαζαν να είναι είτε λάθος είτε σωστά, nihil est tertium.

ωραίος δεν ήταν, μην υπερβάλλουμε, αλλά, εν πάση περιπτώσει, ήταν στην ώρα του: ένας ακόμη ευυπόληπτος homo universalis ανάμεσα στους πολλούς, που δεν τολμούσε να θρηνησει για τα εγκόσμια, οπότε αφοσιώθηκε στη δουλειά του με την ελπίδα ότι η δουλειά και η τόλμη

θα αποδειχτούν ασυμβίβαστες.

η δουλειά του ήταν, εντέλει, να προδικάζει τη νομιμότητα ενός κόσμου του οποίου η έλευση θα ακύρωνε το παρόν μαζί με όλες τις περιλήψεις προηγούμενων.

τέτοια άτομα αποτυγχάνουν να αντιληφθούν ότι, στο σύμπαν, τα πάντα υπάρχουν όχι απλώς στον βαθμό που εννοούνται αλλά κυρίως στον βαθμό που συνεννοούνται·

θα του άρεσε να 'ναι ο κόσμος πτυσσόμενος (ρουιρκοί pas?) κι έτσι διακρίθηκε σαν πρωτοπόρος στην εμπέδωση του συστήματος 1/0 (δυσιαδικό)· διότι (σκεφτόταν) όχι μόνον το νόημα ήταν κομμένο στα δύο αλλά επίσης, αντίστροφα, κάθε δύο εγκυμονούσε

ένα νόημα

αρκεί

αρκεί

να ενστερνιζόσουν την εικασία ότι αντλεί τη διπτότητά του από τις μείζονες αντιθέσεις με τις οποίες τροφοδοτείται η νοσταλγία του μηδενός.

μ' άλλα λόγια, προσπαθούσε να κατακτήσει τη δύναμη της θελήσεως, νομίζοντας ότι θα

κατακούσε την ελεύθερη βούληση, τι λέ' ρε λάμπνιτς!

απ' ό,τι βλέπουμε, το μεν θάρρος συναναστρέφεται την εξυπνάδα, η δε δειλία τους εξυπνους.

τι να μας πει ο αείμνηστος λάμπνιτς για το νόημα της ζωής; ότι οι νεκροί είναι τα σπάργανα των ζωντανών;

δεν σχολιάζουμε, πες του, υποθέσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη.